

Die ideologie van “regstellende aksie” deur die regering as sonde teen die Woord van God.

1. Om die saak van regstellende aksie aan te spreek as 'n leer en aktuele saak, moet die saak wat huidiglik as regstellende aksie in die Suid -Afrikaanse gemeenskap bedryf word deur die kerk aangespreek word.
2. Om in die tyd waarin regstellende aksie deur bepaalde instansies soos die owerheid en sakeondernemings voorgestaan en uitgevoer word, net oor die idee van regstellende aksie te teoretiseer, sonder om die bedryf van die aksie binne die gemeenskap self aan te spreek, is 'n vermyding van die werklike probleem van regstellende aksie as 'n spesifieke ideologiese beslaglegging op die gemeenskap.
3. Die benaming “regstellende aksie” vir die aksie waarin beslaggelê word op poste, geleenthede, instellings, ondernemings en inligting, is alreeds 'n ideologiese gelaaide daad, en kan nie soos benaam, of so deur die kerk aanvaar of soos benaam veronderstel word nie.
4. Die bedryf van die saak wat as “regstellende aksie” in Afrikaans benaam word, word deur die owerheid, as hoofeksponent van hierdie aksie, as “affirmative action” geregverdig. “Affirmative” het geen direkte verband met die Afrikaanse begrip van “reg” nie. Dit hou verband met bekragtiging of bevestiging.
5. Vir die kerk om gewoon net hierdie ideologiese benaming te aanvaar en dit te gebruik vir die aksies van die owerheid, verleen aan 'n ideologiese aksie van die owerheid, ondersteunende instansies en betrokke gemeenskappe, alreeds 'n godsdienstige geloofwaardigheid, omdat die kerk met 'n baie spesifieke godsdienstige begrip van reg en geregtigheid werk.
6. Daarom is dit vir die kerk noodsaaklik om die saak wat onder die benaming “regstellende aksie” bedryf en geregverdig word, aan te spreek vir wat dit is en nie waarvoor dit voorgelê of benoem word nie.
7. Die noodsaaklikheid dat hierdie saak aangespreek word vir wat dit is en nie vir wat dit benoem word nie, blyk alreeds uit die standaard terme wat in die openbare media gebruik word soos “oorhaastige”, “onoordeelkundige”, “eensydige” en “bevooroordeelde” regstellende aksie. Hierdie uitdrukkings verwoord alreeds die inherente teenstrydigheid tussen die ideologiese voorhou van “regstellende aksie” en die daadwerklike bedryf van “regstellende aksie”.
8. Vir die kerk om in 'n tyd waarin die openbare mening alreeds besig is om die onreg wat gepleeg word in die uitvoering van die ideologie van “regstellende aksie” te verwoord, te verval in 'n houding waarin daar 'n paar moets en moenies genoem word, terwyl regstellende aksie nie aangespreek word vir wat dit as ideologiese aksie is nie, is 'n houding waarin die oorsaak van die onreg godsdienstige sanksie verkry.
9. Die saak wat deur die owerheid en ondersteunende instellings bedryf word as “Regstellende aksie” moet deur die kerk aangespreek word en hanteer word as 'n ideologie.
10. Hierdie ideologie het vasgestelde en duidelike doelwitte wat onversoenbaar met

die Christelike godsdiens is.

10.1 Die ekonomiese, maatskaplike, opvoedkundige, politieke en sosiale begunstiging van 'n bepaalde ideologiese groep bokant die res van die gemeenskap.

Die begunstiging deur die owerheid en ekonomiese instansies van een deel van die gemeenskap bo 'n ander deel van die gemeenskap is 'n onreg teen die gemeenskap self. Dit is 'n vergryp aan die gelyke reg van alle mense in die gebod van naaste liefde.

Hierdie begunstiging is gewettigde onreg en skep 'n korrupte gemeenskap waarin die doel van die owerheid om die wat goed doen volgens die wet van God te beloon en die wat kwaad doen te straf, vervang word deur die begunstiging van die wat die owerheid ondersteun en die verontregting van die wat die owerheid nie ondersteun nie.

Hierdie korrupsie in die doel van die owerheid is so grondliggend dat dit nie deur administratiewe dissipline of streng wetstoepassing ingeperk kan word nie. Volgens die Woord van God is so 'n owerheid en 'n gemeenskap wat op hierdie korrupsie van sy bedoeling gebou is, tot vernietiging gedoem.

10.2 Hierdie begunstiging het die openbaar verklaarde doel om die totale openbare gemeenskap met al sy instellings en instansies te onderwerp aan 'n proses van swartbemagtiging."

Die onderwerping van die gemeenskap aan 'n proses van bemagtiging van een deel van die gemeenskap teenoor die res van die gemeenskap, is 'n vergryp aan die Christelike karakter van arbeid. Arbeid is nie 'n proses van bemagtiging nie, dit is 'n dienslewering aan die openbare samelewing.

Waar die owerheid homself van arbeid se diensleweringkarakter vervreem het deur 'n proses van bemagtiging, het hy ook sy onderdane van hierdie karakter van arbeid vervreem.

'n Gemeenskap waarin die dienskarakter van arbeid verlore raak, is 'n gemeenskap waarin die vrug van arbeid ook vir die gemeenskap verlore raak.

Die Woord van God dui telkens hierdie sinloosheid van arbeid aan in 'n gemeenskap waar magslus die norm vir arbeid geword het. Dit is 'n gemeenskapsorde waarin die arbeider nie die vrug van sy arbeid sal geniet nie. God ontnem dit van hierdie magsbeluste gemeenskap.

10.3 Die bemagtiging van hierdie begunstigdes word deurgevoer deur beslaglegging van die owerheid op die openbare ampte van mense in die gemeenskap.

Arbeid in die skepping het 'n roepingskarakter. God roep mense tot diens in die openbare lewe deur hulle met talente, tyd en geleenthede toe te rus om 'n openbare amp in die gemeenskap te beklee. Alle arbeid, vanaf hande-arbeid tot en met die

geestesarbeid, het 'n ampskarakter waarin en waartoe God mense roep deur hulle toe te rus vir hierdie ampte.

Die aanmatiging van die owerheid om ideologies voorskriftelik op te tree en om openbare ampte op te eis vir 'n bepaalde ideologiese groepering van die gemeenskap, is 'n miskenning van God se roeping van mense tot arbeid as 'n openbare amp in openbare belang.

Dit is ook 'n vergryp aan die gebod dat jy nie mag steel nie. Om ideologies beslag te lê op openbare ampte, vanaf handarbeid tot en met intellektuele arbeid, is strukturele berowing van die gemeenskap van sy ampskarakter.

Waar die owerheid die gemeenskap van sy ampskarakter beroof het, het hy die bekleërs van ampte verhef bokant die aanspreeklikheid van mense oor hulle werk teenoor die openbare gemeenskap en losgemaak het van die openbare belang van werk vir die samelewing. Dit is 'n gemeenskap waar mense vir hulle werk net teenoor die party wat hulle aangestel is aanspreeklik is en nie meer teenoor die publiek nie en werk gemeet word aan die belang van die ideologie en sy aanhangers.

So 'n gemeenskap is volgens die Woord van God deur God self gedoem tot verval.

10.4 Die begunstiging en bemagtiging wat deur hierdie ideologie deurgevoer word, word moreel geregverdig deur onregte wat hierdie begunstiging en bemagtiging sou noodsaak.

Begunstiging en bemagtiging van een groep bo 'n ander deel van die gemeenskap deur die owerheid is sonde. Sonde is 'n vergryp aan die wet van God. Die wet van God is die wet waarop die gemenerereg staan. Die onreg van "regstellende aksie" is nie maar net administratiewe lompheid of beroepsonkundigheid nie. Dit is die gevolg van 'n sondige bedoeling: magsug en heerssug.

Die aanmatigendheid van hierdie bedoeling word in die gemeenskap vergestalt deur die onreg wat tans deur "regstellende aksie" gepleeg word, voor te hou as 'n noodsaaklikheid as gevolg van die onreg van 'n vorige ideologie nl. "apartheid".

Geen onreg kan die karakter van noodsaaklikheid of noodwendigheid hê nie. Een onreg maak nie 'n ander noodsaaklik nie. Onreg maak die reg noodsaaklik. Dwarsdeur die hele Bybel is die oproep tot hulle wat onreg pleeg om hulle tot die reg te keer van God se wet.

Nêrens kan onreg godsdienstig noodsaaklik word nie.

'n Owerheid of gemeenskap wat in onreg die reg tot onreg vind, is 'n wettelose en goddelose owerheid en gemeenskap.

Die kerk mag nie hierdie wetteloosheid en goddeloosheid van die owerheid of gemeenskap met godsdienstige waardes soos bekering of versoening probeer kleur nie. Hierdie goddeloosheid en wetteloosheid moet aan die orde gestel word.

10.5 Die begunstigdes en bemagtigdes deur hierdie ideologie hou hulleself maatskaplik voor as mense wat as deel van die gemeenskap wat welsynsdiens nodig gereken moet word.

Hierdie voorwendsel van die mense wat deur die owerheid en gemeenskap begunstig en bemagtig word, is gewoon 'n maatskaplike leuen. Begunstiging en bemagtiging deur die owerheid of openbare instansies gaan oor heerssug en magsug. Heerssug en magsug was nog nooit of gedienstig aan of gemotiveer deur barmhartigheid nie.

Barmhartigheid gaan altyd oor die ontferming oor en erbarming jeens hulle wat behoeftig is.

Die aard van die proses wat as regstellende aksie bedryf word, gaan juis daarvoor om beheer oor elke deel van die gemeenskap te verkry vir 'n baie bepaalde politieke visie.

Hierdie beheer kan nie verkry word deur behoeftiges en afhanklikes nie.

Daarom is dit juis die teendeel. Dit is mense wat hulleself kon bevoordeel in die verlede deur die simpatie en ondersteuning van die buitelandse mening teen apartheid sowel as mense wat hulle deur die apartheidsbeleid kon opbou as kundiges en opgeleides, wat deur die owerheid en openbare instansies begunstig en bemagtig word.

Dat dit behoeftiges is, soos wat die Woord van God mense as behoeftig beskryf, wat deur regstellende aksie begunstig en bevoordeel word, is 'n politieke leuen. Dat ons hierin eerder met 'n baie vaste ideologie te doen het, blyk uit die feit dat selfs nie-Suid-Afrikaanse burgers teenoor Suid-Afrikaanse burgers begunstig word in die uitvoer van regstellende aksie.

Die kerk sal die armes, behoeftiges en mense in maatskaplike nood moet beskerm teen die verleiding dat hulle die mense is wie se belange deur hierdie proses van begunstiging en bemagtiging gedien word. Hierdie misbruik van armes om 'n politieke leuen te regverdig, is nie barmhartigheid nie.

Die verval van dit wat welsynsdiens moet wees, is tekenend van hierdie leuen dat die begunstiging en bemagtiging van regstellende aksie 'n welsynsdiens van behoeftiges aan behoeftiges is. Die kerk moet vir die armes die waarheid van hierdie misbruik openbaar maak en staande hou. Hulle kan nie. Hulle is in geen posisie om dit te kan doen nie.

10.6 Sonde soos vergestalt in dubbele standaard, onregverdigheid, bevoordeling, veroordeling, partydigheid, diskriminasie, uitbuiting, misbruik, bedrog, roof en haat, wat deur hierdie ideologie op die gemeenskap losgelaat word, word voorgedou as net 'n kort oorgangsfase.

Sonde is nie 'n kort oorgangsfase van een lewenswyse na 'n ander lewenswyse nie. Sonde het nie die karakter om net vir 'n tydjie kragtig te wees en daarna vanself te verdwyn nie.

Sonde is ook nie iets wat 'n mens kan bedryf op tydskedules so asof die mens kan besluit hoe sonde beheer en bestuur kan word nie. Sonde kan nie vir 'n rukkie tot 'n mens se voordeel aangewend word en later net so weer gelos word as dit 'n mens benadeel nie.

Sonde is nie 'n oorgangsfase nie. Dit is 'n lewenswyse met 'n eie, onbeheerbare, onstuurbare, vernietigende krag wat alles waarvan dit deel is permanent skend.

Om die vergryp teen en geweld aan die wet van God in die proses van "regstellende aksie" as administratiewe onbeholpenheid en praktiese probleme met onkundigheid voor te hou, wat tydelike van aard is, net 'n oorgangsfase is wat die gemeenskap moet aanvaar en verdra, met die hoop word op 'n beter samelewing wat deur die ideologie van "regstellende aksie" tot standgebring gaan word, is 'n leuen oor die werklike karakter van sonde en die permanente aard van onreg binne 'n gemeenskap wat daarop staatmaak.

11. Die kerk moet hierdie sondes aanspreek vir wat dit is en die onversoenbaarheid van hierdie sondes wat bedryf word in die aksie van regstellende aksie duidelik uitwys.

Daardeur sal hy vir die lidmate hoop gee in God, waardigheid in hulle godsdienste en 'n innerlike vryheid van die gediensdigtheid aan sonde wat regstellende aksie eis.

12. Hierdie karakter en werking van "regstellende aksie" kan nie deur die kerk vermy word, hetsy deur teoretisering oor idees en modelle hetsy deur stilswye nie.

Die kerk se profetiese roeping is om hierdie onreg, sonde en die vernietigende werking van hierdie proses wat nou as beleid bedryf word, nou aan te wys, nie oor veertig jaar as dit polities en maatskaplik gerieflik en korrek is volgens nuwe begunstigings en bemagtigings om die waarheid te praat nie.

Ds. PJ Kriel.

Voorlegging aan die Leer en Aktuele kommissie van die Sinode van Noord Transvaal.

15 Januarie 1997